

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 г 31/2020
23.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Весне Субић и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у предмету предлагача АА из ..., насеље ..., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Врховног касационог суда Р4г 24/2020 од 02.10.2020. године, у седници одржаној 23.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба предлагача и потврђује решење Врховног касационог суда Р4 г 24/2020 од 02.10.2020. године.

Образложење

Решењем Врховног касационог суда Р4 г 24/2020 од 02.10.2020. године, одбијен је, као неоснован, приговор предлагача за убрзање поступка у предмету Врховног касационог суда Рев 5015/2019.

Против наведеног решења предлагач је благовремено изјавио жалбу, због погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. У жалби је навео да је суд приликом доношења решења Р4 г 24/2020 погрешно утврдио чињенично стање када је навео да је од подношења тужбе суду до окончања поступка доношењем другостепене пресуде прошло непуних осам година, јер је прошло непуних девет година, с тим што је предмет у Апелационом суду у Београду од момента достављања до доношења одлуке био годину дана, док је до доношења одлуке по ревизији од тренутка достављања протекло нешто више од десет месеци, те да је супротно заузетом ставу суда, у периоду од подношења тужбе до доношења одлуке по ревизији било пропуста судова који су поступали. Предложио је да Врховни касациони суд усвоји његову жалбу и утврди да му је повређено право на суђење у разумном року.

Одлучујући о жалби предлагача, на основу члана 16. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ бр. 40/05 од 07.05.2015. године), Врховни касациони суд је без испитног поступка, применом члана 17. став 4. истог Закона, оценио да је жалба неоснована.

У поступку доношења побијаног решења није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3,5,7 и 9 ЗПП, на које се у поступку по жалби пази по службеној дужности.

Из списка предмета Врховног касационог суда Р4 г 24/2020 утврђено је да је предлагач поднео Врховном касационом суду приговор ради утврђења повреде права на суђење у разумном року у предмету Врховног касационог суда Рев 5015/2019.

Одлучујући о поднетом приговору Врховни касациони суд је спровео испитни поступак, па је увидом у списе предмета Рев 5015/2019 утврдио да је пресудом Првог основног суда у Београду П 11538/14 од 03.06.2019. године одбијен тужбени захтев тужиоца, овде предлагача, као и да је пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4472/2018 од 20.06.2019. године одбијена, као неоснована, жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Ревизија против другостепене одлуке је са предметом Првог основног суда у Београду П 11538/14 примљена у Врховни касациони суд 27.11.2019. године, а судији известиоцу је предмет дат у рад 29.11.2019. године.

Анализирајући дужину трајања поступка Врховни касациони суд је закључио да је приговор предлагача неоснован, те да се ради о парничном поступку у ком се суди у границама разумног рока, односно да је од подношења тужбе до правноснажног окончања овог поступка доношењем другостепене пресуде прошло непуних осам година, а до доношења одлуке о ревизији, након што је предмет достављен Врховном касационом суду, још девет месеци, те да у том периоду нису учињени пропусти судова који су у овом поступку поступали, који би утицали на дужину трајања поступка, већ понашање тужилаца, којима је више пута налагано уређење тужбе, што је утицало и на промену надлежности за одлучивање о захтевима тужилаца.

Врховни касациони суд сматра да је адекватном анализом дужине трајања поступка, као и предузетих процесних радњи од стране суда, правилно закључено да приговор предлагача није основан. У конкретном случају правилно је оцењено да је целокупни поступак од подношења тужбе, па до одлучивања о приговору, трајао у границама разумног рока.

Наиме, одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, прописано је да се при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају све околности предмета суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа и врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странака током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлука.

Полазећи од свих чињеница и околности овог случаја, Врховни касациони суд је прихватио као правилну оцену овог суда да предлагачу АА није повређено право на суђење у разумном року. Наиме, дужина трајања поступка је једна од чињеница на основу које се одлучује о приговору за убрзање. Правилна примена правног стандарда суђење у разумном року подразумева утврђивање скупа чињеница (сложеност чињеничних и правних питања, понашања подносиоца захтева и државних органа итд), међу којима кључни значај има чињеница дужине трајања целокупног поступка. Предлагач је у жалби навео да се ради о предмету Првог основног суда у Београду који је од подношења тужбе до окончања поступка доношењем другостепене пресуде трајао непуних девет година, с тим што је предмет у Апелационом суду у Београду од момента достављања до доношења одлуке био годину дана, док је до доношења одлуке по ревизији од тренутка достављања протекло нешто више од десет месеци. У конкретном случају предмет оцене је целокупан поступак, па имајући у виду чињеницу да је тужба поднета 13.07.2010. године, да након доношења првостепене пресуде Првог основног суда у Београду П 11538/14 од 03.06.2016. године првостепена пресуда потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4472/2018 од 20.06.2019. године, у конкретном случају нижестепени судови су поступали

ефикасно и одлуку о тужбеном захтеву, као и одлуку о жалби донели у разумним роковима, па је правилан закључак да приговор предлагача није основан јер се ради о парничном поступку у ком се суди у границама разумног рока, односно да је целокупни поступак од подношења тужбе па до одлучивања о приговору трајао у границама разумног рока, због чега нема разлога да се утврђује повреда права на суђење у разумном року и да се налаже мера за убрзање поступка, имајући у виду и чињеницу да је донета одлука о ревизији 30.09.2020. године.

Суд је ценио наводе жалбе да је у побијаној одлуци погрешно утврђено трајање поступка, односно да је од подношења тужбе суду до окончања поступка доношења другостепене пресуде прошло непуних девет година, а не непуних осам година, те да је до доношења одлуке по ревизији протекло нешто више од десет месеци, као и да је у периоду од подношења тужбе до доношења одлуке по ревизији било пропусти судова који су поступали, а који су утицали на дужину трајања поступка и стварну надлежност, јер су судови ти који руководе поступком и пазе по службеној дужности на своју надлежност, а не странке. Чињеница да је суд у побијаном решењу погрешно израчунао време трајања поступка од подношења тужбе до доношења другостепене пресуде не утиче на правилност побијаног решења, с обзиром да је и у таквој чињеничној ситуацији поступак трајао у разумном року, нарочито имајући у виду понашање тужилаца који су утицали на дужину трајања овог поступка подносећи тужбу Вишем суду у Београду који се, после уређења тужбе, огласио стварно ненадлежним, а против ког решења су тужиоци изјавили предлог за враћање у пређашње стање о коме је одлучио Виши суд у Београду који је тај предлог одбацио као неуредан, што је потврђено и од стране Апелационог суда у Београду. Из наведених чињеница произлази да су тужиоци утицали на дужину трајања поступка пред Вишим судом у Београду који је трајао, до правноснажног окончања поступка по предлогу за враћање у пређашње стање, три године и скоро девет месеци. Тачно је да судови пазе по службеној дужности на своју стварну надлежност, а не странке, што је Виши суд у Београду и учинио оглашавајући се стварно ненадлежним, али су тужиоци, и поред означавања вредности предмета спора за који је надлежан Први основни суд у Београду, тражили враћање у пређашње стање и на тај начин продужили дужину трајања поступка.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд сматра да је побијаном одлуком правилно одбијен захтев предлагача, па је применом члана 17. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучено као у изреци.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић